

JANA ŠTROMAJEROVÁ

Letmé vzpomínky, života pramínky

sbírka autorských básní

Letmé vzpomínky, života pramínky
Jana Štromajerová
červenec 2016; 31. publikace vydavatelství
Vydavatel: Pavel Kohout (www.knihy.cz)

ISBN:
epub: ISBN 978-80-88061-79-3
mobi: ISBN 978-80-88061-80-9
pdf: ISBN 978-80-88061-81-6

Tak začínám...

Tohle bude fabulace
nejsem žádný asketa
knížku básní bez legrace
pošlu hravě do světa

Vždyť jsem kníže, žádný gazda
inspirován řekou Nil
z kůžičky pak bude vazba
daruje ji krokodýl

Úspěch nemá knížka básní
koncem mi to zavání
heparin a nápoj cappy
rigor mortis zabrání

LÁSKA.....	95
DOJMY PŘÍRODY	148
VĚNOVANÉ	172
O AUTORCE.....	184
TIRÁŽ.....	187

VŠEHOCHUŤ

Bláznivá

Třpytivé hvězdy mezi mraky
jejich hrátky jsou jen samý smích
a já se s nimi směju taky
když přece ráda jsem jednou z nich

Mraky se v kapkách spouští k zemi
nebo se vznášejí jak bílý sníh
a s nimi taky dobře je mi
když přece ráda jsem jednou z nich

Slyším zas ten tvůj posměšný smích
prý se ti to vůbec nezdá
nikdy že nemůžu kapkou být
a vůbec už žádná hvězda

Chci být však též i mořskou vlnou
přece to bude krása všech krás
my blázni s duší lásky plnou...
Tvá škoda že nejsi jeden z nás

Díky za úsměvy

co je hezky prožité, to se vrací...

Každé ráno - díky
za kukačky, za slavíky
též si najít chvílku
na malou násobilku
sedmkrát v týdnu usmátí
když pětkrát se mi navrátí
je to dost, pro radost

Každým ránem
být svým pánem
slunce, nebo mraky
kolibříci, straky
mít se vždy proč smátí
i za rok se to vrátí

Protiklad

Zeptáš se mě dnes, jak je mi...
Prožívám peklo na zemi
bolesti mnohé ze všech stran
na všechno je tu člověk sám

Pálí mě bída Afriky
podvody, války, intriky
nemoci, vybíjení zvěře
krutosti, zprávy o nevěře
bezohlednost a nevíra
právo co jiným odpírá
bída a mamon v jednom pytli
to jsme to tady teda chytli!

Ptám se vztekle
jsme už v pekle?

Zeptáš se zítra, jak je mi...
Prožívám tu ráj na zemi
úsměvy, radost ze všech stran
přátele kolem sebe mám
hřeje mě krása krajů všech
přírody tajuplný dech
nádhery hor a jižních moří
láska co v srdcích čistých hoří
poezie a moudrost knih
pocitů štěstí, dětský smích

Ptám se tak jak se mnozí ptají
žijeme v pekle, nebo v ráji

... a co bude potom?

Jsem básník

Já jsem básník a kdo je víc
však nevynese mi to nic
nemám už ani na víno
kde jsi, má krásná blondýno?

Planého nechávám snění
mít zlato, vše se změnilo
být tvůj rytíř, to chci přec
bagrem zkouším zbořit klec

Teď jsem jak vzteklý teriér
zadělávám si na malér
začíná být hned patrné
jak mám své tělo chatrné

Čěšku jsem si pochroumal
a kdejaký můj sval
zradily ve mně básníka
trochu pak v skrytu naříkám

Na čas si chůzí těžkou
vyrážím s koloběžkou
skromně pak píšu básně dál
o tom co život dal a vzal

Těším se... až se vrátíš

Chybí mi tvůj prstoklad
co stíny v barvy mění
je jak bystrý vodopád
mám v duši jeho znění

Ať je to či není milé
mé Já ti jistě nechybí
však krajině jen černobílé
dnes bez tebe se nelíbí

Chybí tu tvé barvy jasné
co rozeznají rub i líc
nad nimi má duše žasne
já toužím mít jich stále víc

Stalo se

Po půlnoci -
zčernaly stromy a tvé
stopy ve sněhu

Uhodilo -
a na věky už bije
melodie lži

Kouzelný obrázek

Obrázek krásně hřejivý
na stěně v pokoji mám
nikomu vůbec nevadí
že chybí ozdobný rám

Je to kytice ve váze
pastelkou malovaná
je to má zeleň v oáze
a z lásky darovaná

Je to kouzelný obrázek
když jej malují děti
a mají plno otázek...

Já jen proč čas tak letí!

Přátelům

Všechna přátelství zdánlivě ztracená
tví lidé v zásuvce času schovaní
zůstala po nich jen slabá ozvěna
s nadějí na vřelé ruky podání

Neříkat jen stále slůvka bezcenná...
Kolik jich ti otevřít dveře spěchá
ochotně pak z blízka i z dále zdraví
když život na pospas bídě tě nechá

To jsou přátelé upřímní a praví
pro život poklad a velká útěcha
přemýšlím, na ně vzpomínám
kolik jich člověk asi má?

Ztráty a nálezy

Ze snů se člověk probudí
vše jinak, než se zdálo
svět bez iluzí zastudí
všeho je moc, či málo

Tak náhle bloudíš bez cíle
smutek se zvolna snáší
a tváří se tak zavile
že zůstane, tě straší

Do samoty se ponoříš
kde zní Tvá píseň tichá
teď všechny city odložíš
cítíš jen zem jak dýchá

Po proudu řeky pustíš žal
své nálezy a ztráty
necháš je někde opodál
vnímáš jen vůni máty

Čarodějnice

Mého kamaráda tchýně
ve velkém pěstuje dýně
že je potom prodá lehce
nikdo je však letos nechce
je to velmi nemilé
když jsou dýně nahnilé
vůbec jí to trapné není
v čarodějnici se mění

Sežene si někde kárku
a už veze první várku
na sousední zahradu
vysype tu hromadu

V půlnoční tmě u hřbitova
zahoukala náhle sova
kostlivce tam vidí tchýně
v mdlobách padá mezi dýně

Ráno soused ze dveří
vlastním očím nevěří
v rohu jeho zahrady
leze ženská z hromady

Končím horor - pohádku
vezu odpad na skládku

Změny

Se sluncem na líci
mává nám kyticí
pak mizí do dáli
a bůh ví kam

Odvát čas nevadí
letní žár nahradí
podzimem vonící
a snící chrám

Vášeň když utichá
jiskřičku rozdmýchá
láska je stálíci
a přeje nám

V barvičkách podzimu
těšení na zimu
jen když tu človíčku
zas nejsi sám

Bárka se houpá

... místo delfínů žraloci

Na vratké bárce pluje svět
pochybné vezeme zboží
břeh už je v dálce na dohled
však nutí nás vesla složit

Než nám rozkveté víry květ
hladinu odpadky střeží
stočíme bárku radši zpět
doplujem za cílem stěží

Namísto přátelských delfínů
ohrožují nás žraloci
daně si platíme za špínu
neumíme si pomoci

Tající ledy snad pročistí koryta
nejenom moří, nejen všech řek
voda je po kraji už všude rozlita
brzy ji nezvládne chatrný břeh

Sama

Sama si bloudivá v kvetoucím čase
ptává se stromů a vlahého vání

Ještě je lásku dát komu, jí zdá se
když v odlesku řeky už nemá stání

Ve vlasech skrývá šedavé pramínky
vyzouvá boty a chutnává rána

Zbytečné tesknit pro zašlé vzpomínky
lučního kvítí si natrhá sama

Na koni

V holých konturách větví ticho nad hlavou
v zetlelém listí podzimních vlání
nejisté mé kroky vzpomínkami kráčí
zasněný kraj se v oparu ztrácí

Vidím koně, hnědáka se zlatou hřívou
dotykem sametu hlavu sklání
netrpělivě frká, kopyty tančí
ta vůně dávna se náhle vrací

Zve do sedla, nohu v třmenu, jsem nahoře
hřejivý dotek kůže, vzruch dechu
klušeme si lesem, pak cvalem k oboře
pod námi vůně mokrého mechu...

Nechávám se nésti chvíličkami štěstí

Kukačky volání

Tam v lesích nad strání
kukačky volání
dětstvím ti zavoní...

Už jsi zas na koni
bez uzdy bez sedla
volností posedlá...

Bylo to na chvílku
uvážeš kobytku
poklidíš světnici
s úsměvem na líci
pohládíš své děti...

Jak nám ten čas letí

Květiny do rozbité vázy nedávej

Zatnuté zuby, přivřené oči
strach s námi, člověče
na špatnou točí
na levé straně, na samé hraně
spánkem pryč neuteče

Otevři oči, zatni své pěsti
do boje odvahu měj
vem střípky štěstí
do prázdné dlaně a odhodlaně
se v samotě své směj...

Květiny do rozbité vázy nedávej

Mezi řádky

Báseň do nostalgie laděná
lavička podzimem opuštěná
krajina halí se do ztracena...

Mezi řádky si člověk vzpomíná
na lásky trpké, i ty co hladí
jak potůček třpytivě si pádí

život utíká, ztrácí se mládí
mezi kamením si poskakuje
zpomaluje se, pak utiňuje
s řekou až k mořím dalekým si pluje
v té slané spoustě kapek zaniká
od nikud zase plyne do nikam

Mezitím cit radostí a slastí
mnohokrát i pády do propastí
člověk si vzpomene tak, mezi řádky...

A životu nic nevracel by zpátky!

Tma se slavíky

Začíná koncert veliký
já ve tmě slyším slavíky...
Nejdříve jen tak nesměle
pípnou jen zlehka
tu a tam pak já sot
a já už lezu z postele
a jen naslouchám...

Těch variant a tónů všech
plnou hlavu mám
přestávám přemýšlet
a ohromující koncert
právě začíná...

Cesta

Zpívám si tu dneska
písně tuláka
prošlapaná cesta
už mě neláká

Popadnu svůj ranec
a do ruky hůl
s kytarou dám tanec
na měsíc či půl

Vezmu já to hopem
přes les od města
prolezu pak plotem
cesta necesta

Někdo se snad přidá
kdo má času dost
svoje písně hledá
jen tak pro radost

Když se slunce sklání
za obzorem ztrácí
naše lásky vlání
kytary hlas vrací

Po špičkách couvá

Ještě je tady
den po dni stárne
sama spoutaná
potajmu vládne

Sladce se tváří
předstírá něhu
příště tě zradí
přívalem sněhu

Ohraná píseň
nevinně bílá
po špičkách couvá
je v ní však síla

Nevzdá se lehce
dělá že dřímá
odejít nechce
královna Zima

Volám sláva jaru

Jistě se mi nezdá
zahnaná je v koutě
dlouho byla hvězda
už se veze v poutech

Nikdo na ni nedá
po svých ledech klouže
paní zima bledá
promění se v louže

Zní už trylky jara
zelená se klube
v duchu volám sláva
teplu zase bude!

Svléknutá

Na čas si svlékla bílý šat
odložila ho do zahrad

město se dusí bezbarvě
v záplavě aut a popelnic
palčáky visí na hradbě
děti a sáňky, nikde nic

Kroky se stáčí k pěšinám
kde holé stromy uhlídám

dík za každičké zákoutí
kde keře oku lahodí
tam špína tolik nermoutí
kmen teplou kůrou pohladí

Ve městě zima nahatá
courá se celá od bláta

kol cesty čerň je havraní
ztratila snad klíč sněhový
slzy v sněženky promění
po jaru všichni hladoví

Za čas se vrátí

bezděčné připlouvání dobrých prožitků

Vzpomínek, citů připlouvání
v jásavý den i v dešti mžení
stříbřité ráno v okouzlení...

Prožitků krásných navracení
neděje se nikdy na přání
minulý čas se v dnešní změně
v paprscích letmých ulpívání
pak černé mraky pryč odhání

Krásu co byla, s touto snoubí
cestičky nad vodou udrží
pták zase stejnou píseň zpívá
večer se smutek už nevloudí

U Labe

Temná je řeka
stoupá z ní chlad
dívá se na mne
já ji mám rád

Leskne se řeka
odplouvá lehce
a mně se od ní
odejít nechce

Nemohu s řekou
do dále plout
drží mě tady
ještě pár pout